

да търгне за Хевронъ, той распратилъ улацы до всички-тъ колѣна Израилевы, повелѣваѣщи да имъ кажатъ слѣдующе-то: „кога чуєте гласъ трѣбный, тогава Авессаломъ ще бѣде избранъ за царь въ Хевронъ.“ Народа-тъ ся стекълъ при него отвсякъдѣ и провозгласилъ го царь.

Кога ся научилъ за това возмущеніе, Давидъ нашълъ за нужно да ся удали отъ Іерусалимъ съ малочисленнѣ-тъ си войскѣ, която останѣло при него. Въ само-то начало на бѣганіе-то му, Богъ далъ Давиду утѣшеніе. Той бѣгалъ изъ града пѣши, со всичко-то си домочадіе, и множество отъ народа трѣгнѣло слѣдъ него.

Давидъ ся запрѣлъ не далече отъ Іерусалима. Тогава дошли при него Іоавъ, Авесса, Еооей и шестстотинъ челоуѣцы, които му были тѣлохранители. Като видѣлъ Еооея, чужестранца, когото былъ пріелъ отскоро на службѣ, Давидъ казалъ: „иди при новыя царь, ты си чуждинецъ; вчера самъ ты пріелъ на службѣ, а днесъ ты искашь да бѣдешъ другарь на мое-то несчасіе; самъ си азъ още не знаѣхъ, какво ще стане съ мене.—„Гдѣ и да бы былъ ты, Господарю,“ отговорилъ Еооей, „азъ на всѣдѣ щѣ ти служѣхъ, азъ отивамъ съ тебе на животъ, или на смърть.—„Да идемъ наедно,“ казалъ Давидъ, умилень отъ едижъ такавъ прѣданность. Всички прѣдстоящи плакали и послѣдовали примѣра на Еооея. Всички трѣгнѣли слѣдъ царя си.

Давидъ прѣминѣлъ прѣзъ потокъ Кедронъ со всички-тъ си хора. Тогава дошълъ при него Садокъ, пѣрвосвященника-тъ, съ всички-тъ священники, носящъ Ковчегъ Завѣта. Но Давидъ казалъ Садоку: „върни ся въ града со Святыя Ковчегъ; ако бѣде угодно Богу да мя помилува, тогава щѣ ся върнѣхъ въ Іерусалимъ и щѣ ся поклонѣхъ Святому Ковчегу въ Скинїѣ-тъхъ; ако ли мя отхвърли Богъ, тогава со съвършеннѣхъ покорность щѣ рекѣхъ: да бѣде воля Твоя! Вый ся върнете въ града“.

Давидъ възлѣзълъ босъ на Елеонскѣ-тъ горѣхъ, посыпалъ главѣхъ-тъ си съ пепель и проливалъ слезы. За него найужасно